

Sociologie Românească

ISSN: 2668-1455 (print), ISSN: 1220-5389 (electronic)

**PROFESORUL IOAN MIHĂILESCU AR FI ÎMPLINIT ANUL ACESTA
70 DE ANI**

Septimiu Chelcea

Sociologie Românească, 2019, vol. 17, pp. 147-149

<https://doi.org/10.33788/sr.17.12>

Published by:
Expert Projects Publishing House

On behalf of:
Asociația Română de Sociologie

PROFESORUL IOAN MIHĂILESCU AR FI ÎMPLINIT ANUL ACESTA 70 DE ANI

Septimiu Chelcea

Dacă timpul nu se grăbea să-l despartă de familie, de studenți, de colegi și de prieteni, profesorul Ioan Mihăilescu ar fi împlinit anul acesta 70 de ani. S-a stins în urma unei îndelungate și grele suferințe, la 11 septembrie 2007. Dincolo de amintirile încărcate de emoție legate de activitatea lui ca membru al Catedrei de sociologie de la Facultatea de Filozofie din cadrul Universității din București (1967-1971; 1979-2007) și apoi ca Prorector și Rector al acestei Universități (1996-2007), ca secretar al Centrului European pentru Științe Sociale de la Viena (1974-1979), ne-a lăsat studii, rapoarte de cercetare internațională, cărți, în care studenții, viitori sociologi, ca și sociologii profesioniști – și nu numai ei – găsesc repere pentru analiza științifică a realității sociale. Evoluția sociologiei în România după evenimentele din Decembrie 1989 ar fi cunoscut sincope dacă profesorul Ioan Mihăilescu nu ar fi sprijinit, prin autoritatea sa, înființarea Facultății de Sociologie și Asistență Socială și publicarea revistei „Sociologie Românească”.

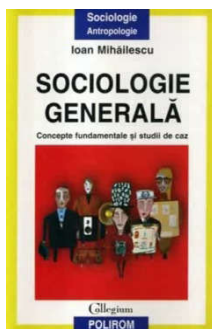
Studentul Ioan Mihăilescu (1967-1971) s-a remarcat prin inteligența-i scilpitoare și prin dorința de a se realiza profesional la cotele cele mai înalte, prin sârguință și bună-cuviință. Colegii îl apreciau pentru modestia sa: a fost șef de promoție, dar s-a păstrat aproape de ei și, la nevoie, i-a ajutat, chiar și după ani și ani, când a putut să o facă. Profesorul Henri H. Stahl l-a „adoptat” ca discipol. L-a îndrumat în practica studentescă, i-a condus lucrarea de diplomă și teza de doctorat, i-a încredințat revizuirea ediției a II-a a cărții noastre de căpătâi – „Regulile metodei sociologice” de Émile Durkheim (1895/1974) –, l-a recomandat spre a fi reprezentantul României la Centrul European de la Viena, în care calitate, în perioada comunistă, cât și

¹ Universitatea din București

după prăbușirea comunismului, a coordonat proiectele de cercetare comparativă internațională pe teme semnificative ale momentului: „Viitorul colectivităților rurale în societățile industrializate” (1976-1982), „Internaționalizarea în domeniul agriculturii și alimentației” (1977-1979), „Transformarea modelelor familiei în Europa” (1977-1979), „Viitorul familiei în Europa”(1980-1981), „Situția femeii în societățile rurale ale țărilor europene (1977-1983), „Consecințele modernizării agriculturii” (1987-1992), „Aspecte juridice și administrative ale învățământului superior în Europa” (1994-1998) (Șt. Costea, coord., *Sociologi români*, București, Editura Expert, p. 323).

Profesorul Ioan Mihăilescu a publicat rapoartele acestor cercetări la edituri din Italia, Austria și Marea Britanie. Din păcate, aceste scrieri au fost și sunt și azi greu accesibile sociologilor din România. Sunt însă la dispoziția noastră cărțile la care a colaborat: „Sociologia familiei” (1983); „Sociologie” (1985), „Organizarea și conducerea unităților economice” (1988), „Higher Education Reform in Romania” (1994), „Sociologie. Manual pentru clasa a XI-a” (2001/2006) ș.a., ca și cărțile tipărite ca unic autor: „Introducere în sociologia juridică” (1992), „Sociologie generală. Concepte fundamentale și studii de caz” (2003).

Consider că lucrarea „Sociologie generală. Concepte fundamentale și studii de caz” (2003) îl reprezintă cel mai bine pe profesorul Ioan Mihăilescu ca teoretician implicat în viața socială. Cu greu și-ar imagina un cititor neavizat că realitatea socială – așa cum a prezentat-o Ioan Mihăilescu în urmă cu 16 ani – nu corespunde actualității: „Starea generală a României s-a degradat; guvernele care s-au succedat nu au reușit să scoată țara din criză; instituțiile europene ne privesc în mod critic;

diferite clasamente ne plasează pe ultimele locuri în Europa la indicatorii pozitivi și pe primele locuri la cei negativi” (Mihăilescu, 2003, 65). Cât privește atitudinea românilor față de schimbările de după Decembrie '89, observația profesorului Ioan Mihăilescu este lămuritoare și pentru etapa tranziției, și pentru situația de azi: „Pentru cei pentru care libertatea cuvântului reprezintă o valoare importantă, schimbările de după 1990 sunt predominant pozitive. Pentru cei confrunțați cu lipsa hranei, a locuinței, a unui loc de muncă sau toate acestea, libertatea cuvântului nu mai are nicio importanță, iar nostalgia după perioada comunistă începe să crească (*ibidem*). Rezultatele sondajelor de opinie publică recente confirmă cele spuse de fostul meu coleg de catedră.

Reflectând asupra relației dintre personalitate și socializare, profesorul Ioan Mihăilescu a insistat asupra rolului experienței personale în schimbarea perspectivei asupra prezentului, dar și a trecutului, ce poate duce în cele din urmă la restructurarea personalității. Psihosociologii numesc experiența personală „amănuntul autobiografic”. În experiența personală, pe durata întregii vieți, acționează și întâmplarea – teoretiza profesorul Ioan Mihăilescu. Întâmplarea a făcut ca în toamna anului 1995 să fiu internat la Spitalul Clinic „I. Cantacuzino” din București exact în același timp cu profesorul Ioan Mihăilescu, aflat într-o situație grea. Eram în rezerve alăturate. Am discutat mult și multe. La un moment dat, mi-a spus: „În fiecare seară mă rog la Dumnezeu pentru mine și pentru familia mea. Tu ești liber cugetător, dar să știi că mă rog la Dumnezeu și pentru tine”. M-au podidit lacrimile. Cum pot să nu îmi reamintescă bunul și blândul meu prieten ar fi împlinit anul acesta 70 de ani dacă...